

Maleni vitez

Maleni vitez živi u velikom utvrđenom dvorcu s tri kule,
dvjesto trideset i osam zubaca i sedam utvara.

Maleni vitez se pentra po kulama, prebrojava zupce
i noću, kad ne može zaspati, igra se s utvarama skrivača u dvorcu.

Maleni vitez bi trebao naučiti jahati. No, on to ne želi.

Boji se konjâ.

Kad spazi konja, zacvokoće zubima.

A kad začuje konjsku njisku, zaklecaju mu koljena.

A čim pomisli na jahanje, toliko zadrhti,

da mu zazvecka oklop.

To malenom vitezmu ide veoma na živce.

Svako malo netko projaše uokolo na konju.

Njegov otac, vitez, na bijelom.

Njegova majka, viteškinja, na crnom.

Njegov prapradjed, duh, na konju utvari.

Maleni vitez cvokoće, kleca, zvecka po cijeli dan.

„To tako dalje ne ide“, kaže njegova majka, viteškinja.

„Što se mene tiče, boj se zmajeva ili utvara.

Pa i vukova. Čak i miševa. Ali, ne boj se konja!

Jer, na čemu ćeš jahati?“

„Uopće ne želim jahati“, reče maleni vitez.

„Radije bih išao pješice.“

„Vitezovi ne idu pješice“, reče mu otac.

„Vitezovi jašu! Jer, inače se ne bi zvali vitezovi.“

Maleni vitez odluči potražiti

neku drugu životinju za jahanje.

Dvorska mačka mu je premalena.

Dvorska krava mu je pregolema.

Za dvorsku kozu drži da je posve po mjeri.

„Mogu li jahati na tebi?“, upita ljubazno.

Koza se tome nije usprotivila.
Maleni vitez se popne na nju i jašući
načini krug dvorištem dvorca.
Njegov otac, vitez, nije zadovoljan.
Svi vitezovi koje poznaje jašu konje.
Ali, ne reče ništa.

Odsad su maleni vitez i koza svakog dana na putu.

Jednom koza zastane kraj obora za konje i započne pasti.
Maleni vitez se potuži: „Zar ne možeš pâsti negdje drugdje?“
„Mogu“, reče koza mljackajući, „no ovdje je trava tako mekušna.“
„No, ja odavde mogu vidjeti konje“, pojada se maleni vitez
pomalo cvokoćući zubima.
„A, tako“, klopajući će koza, „e, pa onda zaklopi oči.“

Maleni vitez zaklopi oči. „No, ja ih mogu i čuti“
ustanovi on i malo mu zadrhtaše koljena.
„Stvarno?“, mljacne koza. „A što to oni čine?“
„Kako to, zar ih ti ne čuješ?“
„Pomalo sam nagluha“, ustvrdi koza.
Maleni vitez zahrže i frkne od bijesa kozi u uho.
Koza se zakikoće.

„Konji su općenito smiješni“, reče koza.
„Kad im se žuri, onda posve čudnovato trče. Po prilici ovako.“
Koza pojuri galopom gore dolje duž konjskog obora.
Maleni vitez bude pri tom dobrano prodrman.
Njegov oklop zvekeće.
Maleni vitez zahrže od smijeha.
U međuvremenu su se konji okupili uz ogradu.
Otvorenih gubica se iščuđavaju kozi koja galopira i vitez u koji hrže.

Kad maleni vitez spazi konje koji bulje u nj,
od smijeha padne s koze.
Koza podigne stražnju nogu i zamekeće tužno:
„Mislim da sam ju iščašila.“

Maleni vitez se pridigne i popravi svoj oklop.
„Da te ponese do kuće?“ upita ju.
„Dapače, molim te“, reče koza.
Maleni vitez zaprti kozu na pleća i zaputi se kući.
No nije stigao daleko jer mu je koza bila preteška.

„Jedan bi konj“, mozga maleni vitez,
„bio dovoljno velik da ponese moju kozu.“
Izabere onoga koji je imao najljubazniji pogled,
cokne malo zubima i upita ga:
„Možeš li moju kozu odnijeti doma?“
„Konji ne nose koze!“, frkne konj.
Malenom vitezmu malo zadrhte koljena.
Najradije bi smjesta pobjegao.
A kako bi onda koza stigla doma?
Ipak ostane stajati, malo zvekne oklopom i rekne:
„Pa ona je ozlijeđena, a ja je ne mogu nositi.“
Konj odmjeri kozu. Koza zastenje.
„No, dobro. Zajaši!“, reče konj.

Maleni vitez pogura kozu na konja.
Konj pojuri kasom. Maleni vitez potrči za njim.
„Upomoć!“ poviče koza. „Skliznut ću!“
I doista, koza se već posve naherila.
Maleni vitez mora sjesti kraj nje na konja kako bi ju pridržao.
Cokne kratko dva put zubima.
Koljena nemaju mjesta za klecanje
jer je između njih konj.
Oklop mu zvekeće po taktu konjskih koraka:
zvekszvekszvek, zvekszvekszvek.

I tako utroje stigoše do dvorca.
„Pogledaj“, reče viteškinja vitezmu.
„Naš sin stiže kući na konju.“
„Skupa s kozom koja jaše s njim!“ izusti vitez.
Maleni vitez pomogne kozi sjahati s konja.
Ona potom razdragano odskakuće u kozinjak.

Maleni vitez je začuđeno prati pogledom.
„Pa ona je ozlijeđena“, pripomene viteškinji.
„Tijekom galopiranja si je iščašila nogu.“
„Tijekom galopiranja? Luda životinja!“ zaključí vitezov otac.
„Da nije možda i hrzala?“
„Nije, samo sam ja hrzao“, dobaci maleni vitez.
Vitezov otac zavrti glavom.
„Tvoja koza nije ozlijeđena“, rekne viteškinja.
„A nije ni luda. Ona je izvrsna učiteljica jahanja.
Možda će i tvoj otac ponešto naučiti od nje.“
„Od koze koja galopira?“ progundá vitezov otac.

A navečer, kad su svi usnuli, vitezov otac se tiho zaputi u staju.
Izvede kozu u povrtnjak i pusti je do glavicâ salate,
kupusa i mladog graška.

*(Maleni vitez koji se boji konja?
Njegovi roditelji su smeteni. No, maleni vitez nije.
On naprosto jaše dvorsku kozu.
A njoj su znani svi trikovi pa čak i to kake malene vitezove
posaditi na velike konje.)*

(ins Kroatische übertragen: Mate A. Ivandić)

© 2010 by Verlag Jungbrunnen, Wien, alle Rechte vorbehalten
Diese Übersetzung wurde gefördert aus den Geldern der Karl Bruckner-Kinder- und
Jugendbuchstiftung